

[Niin Hansen.]

stille vendt bort. Den omgivende verden accepterer det, de tidligere har angrebet andre for. Det er virkelig beundringsværdigt, men denne dygtighed kan ikke få det konservative folkeparti til at betragte det som en glædelig begivenhed, at kommunisterne har fået herredømmet i Vietnam. Dertil kender vi kommunisme for godt; undertrykkelse af andre, ensretning, indoktrinering af børn og unge har været fremtrædende midler for kommunismen også i Sydøstasien.

Vi har intet ønske om, at nogen befolkning, der ønsker at leve deres eget selvvalgte liv under andre systemer, skal påtvinges en kommunisme, hvis væsen vi kender, og jeg gør opmærksom på, at der er ingen befolkningsmæssig baggrund for det nye styre i Vietnam. Fremragende iagttagere over hele verden har hidtil bedømt erobrerens tilslutning til at være 20 pct. eller derunder.

Det må jo undre mange at erfare, at statsministeren på regeringens vegne kan udtale så stor tilfredshed med den afgørelse, der er truffet i Vietnam. Statsministeren har jo ikke indskrænket sig til at udtale tilfredshed med, at lidelserne er ophørt, men også inddraget den danske arbejderbevægelse og foretaget sammenligninger.

Jeg mener, der er væsentlig forskel mellem den danske arbejderbevægelses optræden og det, de har foretaget her i landet, og så det, kommunisterne har foretaget i Vietnam, og jeg forstår ikke, at statsministeren vil udligne disse forskelle.

Jeg forstår heller ikke, at statsministeren mener, tiden er inde til at angribe og rette et spark mod USA, hvis betydning for vor egen sikkerhed dog er velkendt. Statsministeren må også være bekendt med, at afgørelsen i Vietnam må fremkalde ængstelse hos en række andre lande i Sydøstasien, Thailand, Indonesien, Sydkorea og endnu flere. Hvilken holdning har regeringen til disse lande?

Det er selvfølgelig begrænset, hvilken indflydelse Danmark kan have på udviklingen i Sydøstasien. Vore muligheder står jo slet ikke mål med det antal Vietnamresolutioner, der er vedtaget her og andre steder i løbet af de sidste 10 år.

En ting kan vi dog gøre. Vi kan vise vor

positive interesse for lande, der lægger vægt på frihed og på retten til at føre en selvstændig tilværelse. Vi kan også lære noget af begivenhederne i Vietnam. Faren for, at et lands sikkerhed kan komme i fare, er global og ikke indskrænket til bestemte pletter på kloden.

I Danmark er vi så heldige at være medlem af en sikkerhedspagt, men hvis vi fortsat vil bygge på den, må vi også vise et minimum af solidaritet over for den nation, der mere end nogen andre skal medvirke til at sikre vor selvstændighed.

Gert Petersen (SF):

I den sidste halve snes år har vi jo i denne sal drøftet Vietnamkrigen mange gange. Der har ikke været en udenrigspolitisk debat, uden at Vietnamkrigen har været inde i billedet.

Det ser ud til, at det er vi nu endelig færdige med, at nu er der endelig kommet fred til Vietnam. Der er kommet fred, og der er kommet muligheder for social retfærdighed og for et nyt og bedre samfund.

Bevar mig da vel, der er da åbenbart nogen, som synes at ville foretrække de tilstande, som eksisterede under Van Thieus diktatur med koncentrationslejre, med tigerbure, med forfølgelse af politisk anderledes tænkende, med en utrolig forarmelse, korruption, prostitution, ødelæggelse af mennesker — og det er da i orden, hvis man foretrækker det. Så må man bare lige konstatere, at her er synspunkterne meget, meget langt fra hinanden.

Jeg synes, at i den halve snes år, vi har drøftet disse sager her i folketinget, da må man jo nok sige, at visdommen er spiret i den ene halvdel af salen. Der er langt større tilslutning inden for de partier, der har tilknytning til arbejderbevægelsen, til en ensartet bedømmelse af det, der er sket i Vietnam, end der var for en halv snes år siden. Det skal jeg ikke træde i. Det interesserer mig i og for sig mere, at der er andre partier, som åbenbart intet har lært, og de erfaringer, som man kunne have indhøstet undervejs, dem har man glemt, og det kommer til udtryk i sådanne betragtninger som, at nu har Nordvietnam erobret Sydvietnam. Ja men her ved vi altså, at i 30 år har Vietnams folk ført en frihedskrig. I 1954 kom det igennem en forhandlingsløsning så langt,